

הפקבה בחדש השבעי וגו'. בא וראה, כל אלו קנים הולכת אפָא על הבנים בראשם שלא ישאל הצד الآخر עליהם ובכדי להזכיר אותם. בין שנאלו בניה וברוי יושבים בטבות, שמורים בשמייה, יום ראשון ויום שני צוותה להם לישראל לעשות סעודת המני שאר העמים, והיא לא שורה שם. ביום שלישי, שהוא לחדש, מתקילה לשירות עליהם. וזה שבותם ופנחה הפכה בחדש השבעי בשבעה עשר יום לחידש על הרי אררט. הרים של קלות ויטורים

שרויים בתוכם.

אמר רבי אלעזר, יום ראשון של חג לא שורה עליהם, ולא יום שני, אלא יום שלישי, שמוסיף ונורע שורה עליהם. מוסיף אותן וגורע קרבנות, שפותוב עשתי עשר וגו'. וכך ראיי לרע עין, מפני שיום ראשון ויום שני שמחת בניה, והם מחלקים שללים להם. מיום שלישי ולהלאה, שהיא שורה עליהם, מה בתוכו? (שם) והם היו הלו וחסור עד החידש העשרי בעשרי באחד לחידש נראו ראשיהם. והם היו הלו וחסור - אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים. וכמו שהם מתמעטים, כך גם מתחמץ הtout שליהם.

אמר רבי שמעון, אלעזר, בא וראה, מיום שני מתחילה הימים להראות. בין שהחיה לו הימים - מיום שלישי היא שורה עליהם, ואלו הימים לא היו יוזעים הבעלבים (בכל) מדוע ראשונים בآن, שהרי הtout של ישראל אין במקומם המערות, אלא במקום הרבי. ומפני שאלו הם

פתח, (בראשית ח) ופנח ה苍ה בחדש השבעי וגו'. תא חזי, כל הנני יומין, אזלת אימא על בניה, בגין דלא ישלוט טרא אחרא עלייהו, ובגין לשזבא לוז. בגין דאשთזיבו בנהא, וכא יתבין בפסכות, מתרטטין בנטורא. יומא קדמאה, יומא תניינא, פקדת לוז לישראל, למעד סעודתא לממן דשאר עמין, וαιיה לא שריא תפן. ביומא תליתאה, דאייהו ייז לחידש, שריית למשרי עלייהו. חדא הו דכטיב, ופנח ה苍ה בחדש השבעי בשבעה עשר יום לחידש על הרי אררט, טוריין דכל לוזטין ומרדין שראן בגויה.

אמר רבי אלעזר, יומא קדמאה דחג, לא שריא עליהו, ולא יומא תניינא, אלא יומא תליתאה, דאוסף וגרע שריא עלייהו, אוסף אתוון, וגרע קרבנין. דכטיב עשתי עשר וגו'. וקה כי אהציז לרע עין, בגין דיומא קדמאה וירמא תניינא חדוה בנהא, וainונן מפלגי עדאן לוז. מיומא תליתאה ולhalbאה, דאייה שריא עלייהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמימים היה חדוד לחידש העשרי הלו וחסור עד החידש העשרי בעשרי באחד לחידש נרא ראיי ראיי החרים. (דף ו' ע"א) והם היו הלו וחסור, אלין קרבנין, דאזוין ומתחמצעין. וכמה דאיינן מתמעטין, הקי נמי. **אתמעט טובא דלהון.**

אמר רבי שמעון, אלעזר, תא חזי, מיומא תנינא שראי או מיא לאתחזהה, בגין דשריאו מים, מיומא תליתאה ايיה שרת עלייהו, וainונן מים לא הו יידעו בבלאי (ס"א בכילא), אמרاي רשי מין הכא, דהא טובא דישראל לא היו באתר דמעוטא, אלא באתר דרבויות. ובגין דאלין מיאן דרישמן הכא אתמעטן, אני קרא לאשמעין דכטיב, והםains ainונן